

„Hristos totul și în toți”

Pe punctul de a renunța la conducerea Israelului, Moise, „omul lui Dumnezeu”, a spus poporului: „DOMNUL, Dumnezeul tău, îți va ridica un Profet din mijlocul tău, dintre frații tăi, asemenea mie: de El să ascultați”. (Deuteronom 18.15)

Secole mai târziu, acest Profet a apărut pe scenă, iar Moise a avut privilegiul, împreună cu Ilie, să se înfățișeze în prezența Sa glorioasă pe „Muntele Transfigurării”.

Evenimentul miraculos de pe acest munte a fost însoțit de o circumstanță care a dat o importanță specială cuvintelor profetizate cu mult timp în urmă de Moise, pentru că citim că, la propunerea nechibzuită a lui Petru: „Doamne ..., să facem aici trei corturi: pentru Tine unul și pentru Moise unul și unul pentru Ilie”, un nor luminos i-a umbrit și un glas din nor a spus: „Acesta este Fiul Meu Preaiubit în care Îmi găsesc plăcerea; *de El să ascultați!*” (Matei 17).

Această remarcă a dus la retragerea imediată a oaspeților cerești. Când ucenicii s-au uitat în jur, „n-au mai văzut pe nimeni, decât pe Isus singur cu ei” (Marcu 9.8).

Epistola către Coloseni ne oferă aceeași învățătură și ne atrage atenția asupra pericolului de a ne îndepărta de Hristos, singura sursă de viață, și de a ne întoarce la învățăturile *oamenilor*, fie că acestea provin de la adevărați înțelepți ai lumii sau chiar de la așa-zisi învățători creștini și, după cum se spune, au scopul de „împodobi învățătura Evangheliei”. Credincioșii din Colose erau în mare pericol de a se refugia în „înțelepciunea omenească”. Astăzi suntem amenințați de scrieri care „sunt menite să servească ca mijloc de a spori gustul pentru Hristos”.

Având în vedere acest pericol, apostolul Pavel se adresează cu avertisment sfinților pe care nu i-a putut ajunge personal (Coloseni 2.1) să nu se lase înșelați de *nimeni* prin vorbire convingătoare (Coloseni 2.4), să nu fie *nimeni* care să îi fure prin filosofie și amăgire deșartă, după tradiția *oamenilor* (Coloseni 2.8), să nu-i judece *nimeni* în privința mâncării și a băuturii, sau în privința unei sărbători etc. De asemenea, *nimeni* nu trebuia să-i priveze de răsplata luptei, care își făcea *voia proprie* în smerenie și închinare la îngeri (Coloseni 2.18). Morți împreună cu Hristos față de lume, ei nu mai aveau nimic de-a face cu învățăturile și statutele *oamenilor* (Coloseni 2.20).

Și noi ar trebui să fim atenți la toate aceste lucruri. Duhul Sfânt, al cărui efort este „să-L glorifice pe Hristos” (Ioan 16.14), L-a îndrumat pe apostol să vorbească pe larg despre Cel care trebuie să aibă întâietate în toate, Cel care este singurul suficient, fie că este vorba despre creație sau despre lucrarea împăcării. El nu este numai Întâiul-născut al întregii creații, ci și Întâiul-născut dintre morți (citește Coloseni 1.18-22).

În capitolele 2 și 3, atenția credincioșilor din Colose este îndreptată asupra faptului că „Hristos este totul și în toți” și că ei „sunt desăvârșiți în El”, în care „locuiește trupește toată plinătatea Dumnezeirii”.

În zilele noastre, când știința creștină, spiritismul, ocultismul și alte lucruri similare se răspândesc, credincioșii trebuie să se „ferescă” în mod special de credința nesănătoasă și de Hristosul mutilat, care este predicat. Învățăturile deșarte, care se adresează minții omului, sunt într-adevăr un substitut mizerabil pentru Fiul dragostei lui Dumnezeu, așa cum „Duhul Adevărului” ni-L prezintă în Scripturi și așa cum numai El este suficient pentru *inimă și conștiință*.